

“Alarte està molt interessat pel meu projecte”

Manuel Mata, advocat de llarga trajectòria i militant del PSPV adscrit al corrent Esquerra Socialista, parla de la bona sintonia que té amb Alarte, explica que Puig “fa 25 anys que és al partit i mai no ha proposat allò que proposa ara” i diu que amb Romeu “costa d’entendre-s’hi; no hi parlaré més”.

Esperança Socialista, és el nom de la plataforma que lidereu. Després de tantes penúries, penseu que encara hi ha lloc per a l’esperança, al vostre partit?

—El socialisme democràtic és l’única esperança de la humanitat. Ja heu vist on ens ha dut el neoliberalisme i el creixement pel creixement. És l’hora de reivindicar els vells valors de la llibertat, la solidaritat i la igualtat. La humanitat en general, i els valencians en particular, han de tenir aquesta esperança.

—Al recent congrés federal del PSOE va intervenir al plenari per a defensar el vot negatiu a la gestió de l’executiva de Zapatero. Poca broma.

—Bé, vaig parlar en nom del 40% de la província de València. No jutjàvem l’acció del govern, sinó la gestió del partit, i volíem deixar clar que l’executiva ante-

rior no havia fet res per democratitzar-lo. El problema de les famílies, hi és perquè la gent no vota. “Jo controle l’agrupació de València”; “i jo, la de Castelló”... Tot això passa perquè els militants no poden votar directament els òrgans propis, sinó que ho fan a través dels delegats als congressos. Si tothom votara, ningú no parlaria en nom d’uns altres. Això a banda, l’executiva anterior tampoc no fou capaç de bastir un projecte engrescador per als espanyols, sinó que érem presoners d’un govern que actuava segons que marcava Europa: van modificar la Constitució sense que el partit badara boca! En definitiva, era poc creïble fer un congrés de renovació —gairebé de refundació— sense que criticàrem la gestió anterior.

—Ara fa un any, a les primàries de la ciutat de València, vau reunir el suport del 43% dels militants. Com us ho va fer? Competíeu amb l’alartisme i el lermisme units.

—Hi tingué a veure el descontentament generalitzat: et decep que el partit t’ignore com a militant. Teníem afiliats que demanaren la baixa, fastiguejats perquè el partit no canviava i perquè no hi comptaven. Quan irromp una persona que no és un professional d’açò, sinó que fa trenta anys que té una feina particular, la gent hi connecta de seguida. Rebérem fins i tot adhesions d’intel·lectuals que no hi militen. Fou una sorpresa molt agradable, sobretot perquè en només quinze dies havíem de recollir els avals, i al cap d’una setmana ja els teníem tots. Per això pense que, si aconsegueix 100 avals [si fa no fa els que calen per a esdevenir candidat oficial al 12è congrés nacional], seré el pròxim secretari general.

—Voleu dir que, en cas que l’elecció fora directa, triomfaríeu.

—N’estic segur. I resulta inexplicable, per cert, que aprovem que els militants i els simpatitzants puguin escollir el candidat a la presidència del govern alhora que impedim que trien el seu secretari general. No té cap lògica, no.

—Us perjudica el fet de pertànyer al corrent Esquerra Socialista, que és minoritari i és percebut massa allunyat del centre polític?

—El moviment que em dona suport va molt més enllà del cercle estret d’Esquerra Socialista. Com pot ser, si no, que em faça costat gent com Eugenio Burriel o José Antonio Pérez, identificats amb la dreta del partit? Doncs perquè dic les mateixes coses que diuen François Hollande a França, David Miliband a la Gran Bretanya i l’SPD a Alemanya. Mentre els eurodiputats redacten el manifest “Més Europa socialdemòcrata”, aquest debat no existeix al si del socialisme valencià. Com els socialdemòcrates europeus, jo parle d’una banca pública, d’impedir que els bancs nacionals tinguin seus a paradisos fiscals, de separar la banca tradicional i l’especulativa, de recuperar el protagonisme de l’estat als sectors energètics... Són sentiments que comencen a ser majoritaris a la societat. I respecte a la centralitat política, una setmana abans dels comicis valencians, el 16% dels ciutadans dubtava si votar el PP o el PSOE, cosa que demostra que no són robots, com molts s’imaginen. A la gent l’has de convèncer amb un discurs ferm i creïble, no ballant i acostant-te al del PP. Només ens votaran si realment pensen que podem guanyar el PP.

—Heu tingut cap conversa amb els altres tres precandidats?

—Amb Alarte, hi parle molt. Molt.

—Us truca ell o ho féu vós?

—La cosa més lògica és que els qui manen, si volen res, moguen fitxa. És ell que em truca i que està molt interessat pel meu projecte. Tenim una relació ben cordial. Amb Ximo [Puig] i el seu entorn hi he parlat sovint, també.

—Darrerament?

—No, darrerament no tant. Però abans del congrés federal, en què tots dos defensàvem la candidatura de [Carme] Chacón, vam parlar prou. I amb Romeu també hi he conversat, però mai no l’entenc, perquè diu unes coses i fa les contràries. Costa d’entendre’l i, per tant, no sé si hi parlaré més.

—Alarte vol captar idees vostres per a la seua candidatura?

—Estatutàriament, ha elaborat una ponència marc que inclou les propostes organitzatives que Esperança Socialista va presentar el seu primer dia, el 21 de novembre. Alarte, més que una altra

gent, entén que el nostre projecte és molt sensat. A Ximo Puig me l'estime molt i també diu coses sensates, però la seua pràctica política el contradia.

—**Per què?**

—Fa 25 anys que és al partit, hi ha tingut càrrecs de moltíssima responsabilitat, i mai no ha proposat allò que proposa ara. En canvi, jo sempre he parlat de les mateixes coses: de la democràcia interna, de fer una política nítidament d'esqueres, de la participació dels militants en l'elaboració de polítiques... Jo ho deia 25 anys enrere, quan ells [el lermisme] consideraven que eren unes idees minoritàries, i ho dic ara, quan sostenen que és un sentir majoritari al si del partit. Tant Ximo com Alarte parlen d'un partit que no és el d'ara: som un partit de poder, amb cultura de poder i comportaments de poder, però sense cap poder. Això ens condemna al fracàs. La gent no està tan mediatitzada com abans, ja no pots presumir de representar una província... Quan em demanen quants vots tinc, sempre responc igual: "El meu."

—**En tot cas, us veieu recollint 100 avals?**

—Tant Alarte com Ximo pensen que la gent m'estimarà molt, però que a la fi no tindrà el 20% de delegats que em calen per a esdevenir candidat. Però jo confie en els militants, hi tinc molta fe. Crec que els tindrà.

—**I en cas que no, si Alarte assumeix els vostres postulats, entenc que és més factible que us uniu a ell que no a Puig. Us hi aliaríeu, si us oferira un lloc preminent a la nova executiva?**

—No sóc ací per a aconseguir càrrecs. N'he pogut tenir i no n'he volguts...

—**...per exemple, quan Alarte, perquè no us presentàreu a les primàries, us va oferir un escó a les Corts...**

—Sí, i no em va convèncer. Mireu, jo puc sumar tothom, puc fer bé al partit; la transformació no serà creïble si tornem a persones que representen coses que la societat no vol. Vull ser un secretari general que vaja a la feina cada dia: fer judicis, parlar amb les víctimes del metro [n'ha estat lletrat], defensar les dones de les [pròtesis mamàries] PIP i els estudiants detinguts per la policia... És això, la política de carrer. I tenim un grup parlamentari potent, però ens calen més afiliats: no en podem tenir menys que socis el Vila-real CF i aspirar a canviar la vida de cinc milions de persones.

PRATS I CAMPS

"La transformació no serà creïble si tornem a persones que representen coses que la gent no vol."

—**Al grup parlamentari de les Corts, el PSPV té cap diputat que seria tan bon portaveu com Alarte o millor?**

—Àngel Luna, Juan Soto, Alfred Boix, Rafa Rubio, Julián López... És gent molt útil! I Jorge mateix! No podem fer miques els nostres lideratges. El PSOE és una maquinària molt destructiva: quan hom deixa la primera línia, desapareix.

—**Si Alarte perd la secretaria general, hauria de continuar com a portaveu del grup parlamentari?**

—Ho hauríem de decidir entre tots, però és un diputat amb molta capacitat. Caldria saber si en tindria ganes, però de segur que hi faria un paper destacat.

—**Compromís, amb un 7,3% dels vots a les últimes eleccions valencianes, i Esquerra Unida, amb un 6,1%, creixen a costa vostra. Sereu capaços de virar cap al valencianisme i l'esquerra i competir alhora per l'espai moderat que compartiu amb el PP?**

—Us diré més: si ara n'hi haguera, d'eleccions, UPyD també tindria el seu espai, un espai àcrata molt perillós per al PP i per a nosaltres. El PSPV ha de tornar al valencianisme polític, reivindicar la

figura del funcionari públic —que t'ajuda quan tens un problema— i saber combinar la democràcia representativa amb la democràcia social. Hem de revisar el monolitisme dels partits: jo, que sóc molt valencianista, no votaria la llei del parany perquè la trobe ambientalment incorrecta, però tinc companys que la defensen. I per què no donem llibertat de vot? Més enllà dels temes centrals, de discurs ideològic, hi ha qüestions en què cadascú pot votar com vulga. La societat cada cop és més plural, oberta i permeable. Electoralment, no pots oferir un producte ortodox i tancat. Alguns companys pensen que això alteraria el model de partit, i tenen raó. O el canviem o estem perduts, perquè, si no, ho faran uns altres. I seria perillós. Fixeu-vos en els partits monotèmatics que sorgeixen a Europa: contra l'administració, en favor de la pirateria a internet, contra la immigració... El PSPV ha de ser un element aglutinador de les esquerres, nítidament valencianista i en què l'aparell estatal tinga molta importància.

Victor Maceda